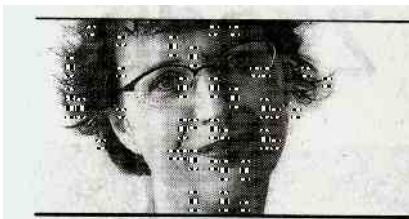

Tanja Lesničar - Pučko

Jaz sem najboljša!

Pritečem domov in globoko resno povem vsem svojim: »Jaz sem najboljša!« Spogledajo se in se začnejo režati. Jaz jim hitim razlagat, kakšno genialno stvar kanim narediti in kako jo zmorem le jaz, oni pa se vse bolj režijo in vse manjša sem. Prav mi je. Tako reagira normalno okolje na predebel ego. Postavi ga nazaj na svoje mesto.

Izjava, ki se je spahnila Pahorju, »sem najboljši voditelj«, kaže na to, da ima premier resne psihološke težave, ki jih prodaja kot svoj politični marketing. Ne vem, ali ga tudi sam kreira ali pa tudi za njim stojijo isti marketinški »geniji«, ki so pomagali zabiti še zadnji žebliček v pokojninsko reformo s slaboumnim spotom neke Urške, v vsakem primeru gre za norčevanje iz državljanov in razgradnjo osnovnih državnih institucij. V najbolj resne družbene in politične razprave namreč vnašajo elemente gostilniških debat in riganja ob pivu, ki ga nato razglasijo za politični statement in nam ga celo zaračunajo.

Ko se Pahor razglaša za najboljšega, to ni oblastniška aroganca, kot meni Janša (v tej je vendarle desnica neprekosljiva), to je pomanjkanje realitetne kontrole, to je žalostni stok katastrofalnega ljubimca, ki ljubici dopoveduje, da je najboljši, medtem ko ona v postelji užalosteno kvačka, ker je to bolj seksi od vsega, kar ji ponuja. Pahor je tak revež, ki ne ve, da bi morala to, da je najboljši, izreči ona, ne on, če naj bi izjava dobila vsaj status verjetnosti, če že ne resnice. Ne ve, da je nekdo najboljši le, če ga kot takega prepoznajo drugi, samo v očeh drugih, ne v tistih, ki ga gledajo iz ogledala. Ko je sam v kopalnici, je res najboljši.

Sicer pa je to samosmešenje njegova blagovna znamka, iz neumnosti in napačnih odločitev, ki jih je tako

triumfalno začel s povzdigovanjem Rupla in do danes pripeljal do izjave, da samo on ve, kaj nas v prihodnjih letih čaka (zdaj se ne moremo več zanesti ne na papeža in njegovega šefa ne na kavno usedlino vedeževalke Mice!), je skrbno odganjal ne le volilno telo, ki ga je ustoličilo, ampak vse razmišljujoče ljudi. Antipatija, ki jo žanje na vseh koncih, pa ima korozivno moč, razjeda vse, njegovo politično figuro in vse vladne ukrepe in predloge, in to je tisto, česar v svoji samozagledanosti ne razume: na zmago svojega ega veže resne, zelo resne stvari te države. In zato se mu je v nedeljo zgodil trenutek resnice, njemu in celotni tako imenovani levici.

Antipatija, ki jo Pahor žanje na vseh koncih, ima korozivno moč, razjeda vse, njegovo politično figuro ter vse vladne ukrepe in predloge.

Zdaj vsak v svojem kotu jokajo, da so se tokrat snov naučili, da je bila reforma dobra in da ocena ni poštena, učiteljica je bila prestroga. A take so učiteljice in tako je volilno telo: zapomni si. In počaka, da pride njegovih pet minut. V nedeljo je tako pred odhodom na volišča odžebalo nekaj veličastnih zamer: brezposelnost, širjenje javne uprave in njena razsipnost, neobzdrano bogatenje s spornimi posli, naše financiranje NLB, ki se kljub vladnim »priporočilom« (ha ha ha) kiti tako s Kramarjevo odpravnino kot s čednimi regresji, pa

regres v Triglavu, ki znaša petnajst minimalnih plač (logično, bogati potrebujejo za dopust več), počasno pravosodje, stečajni postopki velikih, v katerih se osmodijo le delavci, podizvajalci in mali delničarji, medtem ko glave ostanejo nedotaknjene in spretno rešujejo zasebno bogastvo...

Vse to se je nakopičilo na velikem kupu državljanškega nezadovoljstva. Za vse seveda ni kriv naš samooklicani bogec, je pa vsekakor glavni del problema.

Zakaj je torej padla pokojninska reforma, ko pa vendar vsi, prav vsi vemo, da je nujna? Pripravili so jo vsaj leto dni prepozno, saj druga polovica mandata običajno že pomeni začetek predvolilnega boja; takoj po udarcu krize smo bili veliko bolj pripravljeni popustiti kot zdaj, po treh letih političnih in kapitalskih šlamastik. Pacali so jo toliko časa, tako nespretno in trmasto, da se je uspelo konsolidirati tako nespravljivo nasprotje, kot sta Semolič in Janša. Že lani jeseni je bilo popolnoma jasno vsem razen vladi: desnica jaha najbolj divjega populističnega konja in sindikati se brez vsaj delnega izplena častno ne morejo več umakniti. Če bi Svetlik takrat popustil pri nekaj najbolj nevtralnih točkah, referendumu ne bi bilo. Resda bi bila reforma manj radikalna in morda manj finančnovzdržna od predlagane, a bila bi korak v pravi smeri, omogočala bi postopno sprejemanje nepriljubljenih ukrepov, vlada bi se lahko pohvalila, da je v težkih kriznih časih vsaj nekaj naredila, opoziciji bi se poveseila jadra. Kajti Zalarjev angleški kolega ima prav: ni je države na svetu, kjer bi lahko vlada dobila referendum, na katerem ljudje sami glasujejo v svojo škodo (dlje delati), pa če bi bila še tako priljubljena. Zato je tudi ni države, ki bi tak referendum omogočala.

Glede zakona o delu na črno in o arhivih pa je stvar kar tragikomična: zaradi napihovanja okoli sosedске pomoči je v popolnem nasprotju z zdravo pametjo, ki pravi, da pri delu na črno delodajalci goljufajo dvakrat, državo in zaposlenega na črno, zmagala volja ljudstva, ki je nenadoma podprla goljufe. Pri arhivih pa je šlo za nekaj tako specifičnega (njihova uporaba ali zloraba), da se 99 odstotkom volilcev absolutno ne sanja o konsekvencah svojega za ali proti. Ne predlagatelji ne nasprotniki niso ljudem niti nakazali zapletenosti problema; da se je zadnji dan oglasil direktor Sove, je le še kuriozum več.

Sicer pa se predlagateljem ta dva zakona očitno tudi nista zdelala vredna navora, stavili so le na pokojninski zakon. Tudi to je zanimivo lokalno pojmovanje državotvornosti: ne prvič so zapravljali čas (in s tem denar) za pripravo zakonov, ki se jim ne zdijo pomembni, ki so jih pustili odmrtni celo brez njihove podpore, ker so v igri večje stvari. A te večje stvari so začeli dejavno zagovarjati pet minut pred dvanajsto in to tako lousko, da človek ne more verjeti: najprej izpostaviš četo kredibilnih ljudi, kot češnje na torto pa jim pritakneš blondinko, mokre sanje načetih prostat, in »duhovit« slogan: »Je potrebna?« In to je smešno? Komu? No, tudi Kresalovi, ki se je do zdaj skušala prikazovati kot emancipirana političarka novega časa. Manitu nam naj pomaga, če se oni temu debilnemu spotu, ki je potreboval podnapise, da bi uganili, kaj so sploh hoteli povedati, ki je torej flopnil že pri abecedi stroke, smejiijo, potem smo res v godlji, še humor je emigriral.